

Salonky

Naděje medicíny

Tomáš Merkl

7. NAROZENINY PARKU NA VĚTVI

30.-31. 5.

DEN DĚTÍ

Snížené vstupné | Program pro děti
Živá hudba | Grilování

1. 6. 2026

2. PRÁZDNINOVÁ DESÍTKA NA VĚTVI

10 km hlavní závod | Dětské závody 300 m a 1 km

Odkaz na registrace v události na FB „Prázdninová desítka Na Větvi“

27. 6. 2026

Editorial

Nespokojte se s průměrem

TOMÁŠ KULHÁNEK / šéfredaktor

Jsou lékaři, se kterými se jako rodič setkat nechcete. Znamená to, že se něco pokazilo. Když už se to ale stane, chcete mít jistotu, že je na druhé straně někdo, komu můžete věřit. Tomáš Merkl je jedním z nich. Jako dětský chirurg se stará o malé pacienty po úrazech a letos ho časopis Forbes zařadil do prestižního výběru mladých nadějí české medicíny. Když si s ním povídáte, rychle zjistíte, že to podstatné je v přístupu k práci. „Snažte se být co nejlepší v tom, co děláte, nespokojte se s průměrem a něco tomu dejte navíc,“ říká o začátcích v medicíně. Není to rada, která by zněla pohodlně. Ale možná právě proto dává smysl. Zároveň otevřeně přiznává i druhou stranu. Když člověk jede dlouhodobě na plné obrátky, může dojít k vyhoření. Sám si tím prošel a dnes už ví, kdy je potřeba ubrat. I proto dodává: člověk se musí do práce těšit. Když tomu tak není, je to špatně. ■

TOMÁŠ MERKL / str. 4 ▶ 9

JAROSLAV HRŮŽA

str. 14 ▶ 16

PROMĚNY HRADCE

str. 20 ▶ 21

ANTIKVARIÁT NA RYNKU

str. 24 ▶ 26

JIŘÍ POLÁK A RUDOLF VÍTEK

str. 34 ▶ 35

Vydavatel: TN Média s. r. o., Branická 213/53, 147 00 Praha 4, IČO: 28847229, MK ČR E 23744, Sídlo redakce: V Kopečku 163, Hradec Králové 500 01, www.salonkyhk.cz, Redakce: Tomáš Kulhánek, tel.: 739 513 184, e-mail: tomas.kulhanek@salonkyhk.cz, Matěj Holan, tel.: 773 653 565 e-mail: matej.holan@salonkyhk.cz, Michal Bogáň, tel.: 734 545 423, e-mail: michal@salonkyhk.cz, Hynek Šnajdar, tel.: 734 457 697, e-mail: hynek@salonkyhk.cz, Obchod, inzerce: Monika Klikarová, e-mail: monika@tn-media.cz, tel.: 733 353 695, Grafika: Martin Brhel, Jazyková korektura: Hedvika Landová, Distribuce: vybraná distribuční místa, Tisk: fronte s.r.o., Studánecká 1120, 530 03 Pardubice, Sazba: TN Média s. r. o., Číslo ISSN: ISSN 2694-7757, Četnost: měsíčník, Počet výtisků: 8000, Regionální mutace: Královéhradecko, Titulní strana: Ondřej Littera.

INZERCE

Salonky

MAGAZÍN, VE KTERÉM
MŮŽETE INZEROVAT

PR ČLÁNKY | INZERCE

Monika Klikarová

e-mail: monika@tn-media.cz
tel.: 733 353 695

Člověk se musí do práce těšit

Je mu teprve jednatřicet let, ale díky svému medicínskému talentu a vědeckému směřování se jako mladý lékař dočkal už několika ocenění. Letos se například dostal mezi dvanáct mladých nadějí české medicíny podle prestižního časopisu Forbes Česko. Tomáš Merkl je chirurgem Kliniky dětské chirurgie a traumatologie Fakultní nemocnice Hradec Králové a se svým týmem rovněž experimentálně zkoumá možnosti léčby těžkého zhmoždění plic po úrazech. A je také sportovcem. V minulém roce dokončil velmi náročný závod Moravian Triathlon. „Všechno, čemu se věnuji, se snažím dělat naplno a jak nejlépe umím,“ řekl v rozhovoru pro Salonky.

HYNEK ŠNAJDAR,
FOTO: ONDŘEJ LITTERA, ARCHIV TOMÁŠE MERKLA

Co pro vás ocenění časopisu Forbes znamená?

Být vybrán mezi nejlepší mladé lékaře české medicíny je pro mě samozřejmě skutečně velká čest. Myslím si ale, že ocenění patří celému našemu týmu, který do našeho projektu vložil obrovské množství energie. Bez nich by ocenění nezískal. Zároveň je to i signál pro naše pacienty, že práci děláme dobře a jdeme správným směrem. Velkou zásluhu na tom mají také moji mentoři, kteří mě ve vědě, což je úplně jiný svět než medicína, hodně naučili a posunuli mě v ní kupředu.

Není to však váš jediný úspěch. Kromě toho jste držitelem mezinárodní ceny Andrew Pinter Award.

V čem spočívala práce, za kterou jste ji získal?

Zkoumali jsme vliv aplikace látky do plic, která se v nich normálně nachází. Když však po těžkém úrazu dojde k jejich zhmoždění, látka se začne rozpadat a dojde také k poškození buněk, které ji tvoří. Tato látka drží plicní sklípky nafouklé a může do nich proudit vzduch. V okamžiku, kdy tam není, sklípky splasknou, vzduch se tam nedostane a plíce nefungují. Vypadá to, že náš výzkum bude mít pozitivní vliv. Problém je, že látka, která se aplikuje, je drahá a léčba by se v budoucnu měla zaměřit na hodně poraněné lidi, kteří jsou v ohrožení života.

Je to pro vás zároveň závazek?

Všechno, čemu se věnuji, se snažím dělat naplno a jak nejlépe umím. Většinou jdu hlavou proti zdi

a dělám věci na sto deset procent. Nemám pocit, že bych se na základě ocenění snažil nějak více, vždy jsem vše dělal na plné obrátky, v tom nepolevím a budu v tom pokračovat i v budoucnu, a to i ve vědě, protože mě baví.

Za poslední rok jste dokončil atestaci, zároveň operoval, učil studenty a prováděl výzkum. Jak se to všechno dá zvládnout?

Vždycky říkám, že základem toho všeho je moje velmi tolerantní žena, která mi hodně pomáhá. Samozřejmě je to i o síle vůle, a když člověk chce, tak to jde. Když jsem v něčem zapojený, po určitém čase mi už nepříjde, že bych to nezvládl.

Pamatujete si moment, kdy jste si řekl, že medicína bude vaše cesta? Co o tom rozhodlo?

Někdy ve třetí třídě základní školy jsem si zlomil dva zuby a poměrně hodně času jsem trávil na stomatologii. Říkal jsem si, že bych mohl být zubařem. To byl asi první krok, který později vedl ke studiu medicíny. Akorát jsem se nestal zubařem, ale lékařem na dětské chirurgii.

Proč jste si vybral právě dětskou chirurgii?

Kamarád, který tam byl na praxi, si ji pochvaloval a řekl mi, že bych to mohl zkusit. Absolvoval jsem přednášku z dětské chirurgie a tehdy jsem se rozhodl, že to zkusím. Ve čtvrtém ročníku jsem na dětskou chirurgii docházel do služeb a trávil jsem tam poměrně dost času. Postupně mě to formovalo k tomu, že jsem v chirurgii pracoval raději s dětmi než s dospělými, protože je to pro mě psychicky lépe stravitelné.

Mohl byste více přiblížit váš medicínský obor?

Zajímavé je to, že se jednotlivé medicínské obory pro dospělé rozdělily, ale u dětí jsou všechny pohromadě. Je tam tedy možnost se z každého oboru něco naučit. V rámci svého oboru se ale specializují na dětskou úrazovou chirurgii.

Co je pro vás na práci s dětskými pacienty nejtěžší?

Možná to přišlo v době, když jsem měl vlastní děti. Když jsem v praxi něco vyřešil a měl to za sebou, vracelo se mi to zpátky a říkal jsem si, že to dítě bylo ve věku mého dítěte. To je asi na tom to nejtěžší.

INZERCE

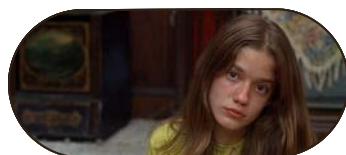
 Futurum

NEVYDAŘENÉ RANDE?

DOPŘEJTE SI TERAPII MÓDOU

FILMOVÝ KLUB BIOCENTRAL

Filmový klub připravujeme vždy poslední pondělí v měsíci a servírujeme vám opravdové filmové lahůdky. Každé projekci navíc předchází dramaturgický úvod pod taktovkou Petra Vítka, ředitele Bio Central, nebo Pavla Hypiuse, emeritního lektora hradeckého filmového klubu. Staňte se členy FK a získejte vstupenku do světa filmových zážitků!

27/4 | 20.00 | **Tančírna**

25/5 | 20.00 | **Tajuplný vlak**

29/6 | 20.00 | **Údolí včel**

28/9 | 20.00 | **Taking Off**

26/10 | 20.00 | **Erotikon**

30/11 | 20.00 | **Sousto**
STO LET ARNOŠTA LUSTIGA

Arnošt Lustig - devět životů

STO LET ARNOŠTA LUSTIGA

28/12 | 20.00 | **Fanny a Alexandr**

CHCETE-LI SE STÁT ČLENY FILMOVÉHO KLUBU, ZAKUPTÉ SI NA POKLADNĚ KINA PRŮKAZ AČFK (JE PLATNÝ JEDEN KALENDÁŘNÍ ROK) A MŮŽETE ČERPAT ŘADU VÝHOD: SLEVU 40 KČ NA PROJEKCE V RÁMCI FK, SLEVU NA AKCE POŘÁDANÉ VŠEMI FK ČI NA LETNÍ FILMOVOU ŠKOLU UHERSKÉ HRADIŠTĚ. VÍCE INFORMACÍ NAJDETE NA NAŠEM WEBU.

WWW.BIOCENTRAL.CZ

Jakému výzkumu se aktuálně věnujete a čeho byste v něm chtěl dosáhnout?

Od září letošního roku se u nás na klinice rozjede velký výzkum, který je zaměřený na ultrazvukovou diagnostiku kostních traumat u dětí. Budeme se snažit nahradit rentgeny ultrazvukem, což je jasný benefit, protože se to obejde bez záření. Snažíme se to dělat jinak než ve světě, a když se nám to povede, může to mít velký potenciál.

V čem je důležité propojení výzkumu a klinické praxe?

Člověk na to musí mít buňky a musí ho to bavit. Když se ale propojí špičková věda se špičkovou medicínou, jste ten, kdo udává směr. Je tedy skvělé, když člověk vymyslí něco, co se reálně dá využít v praxi. A to je, když to funguje, ta největší odměna.

Věnujete se také výuce. Nedávno jste měl přednášku na veletrhu pro studenty a absolventy. Co vás na tom baví a naplňuje?

Moc mě baví někoho učit, reagovat na věci a poví-

dat si o nich se studenty. Když se najde někdo, koho dané téma zajímá, můžu mu reálně něco předat a něco ho naučit, a to je skutečně skvělé.

Občas se říká, že mladí lékaři narážejí na nedostatek prostoru a důvěry. Vy jste ale opakem tohoto tvrzení. Je tomu tak proto, že se pohybujete v přátelském a motivačním prostředí hradecké nemocnice?

Nevidím do každé kliniky a můžu mluvit hlavně za tu, ve které působím. V naší klinice máme obrovský prostor, na čemž má zásluhu její vedení, které nám v ničem nebrání, a naopak nás velmi podporuje. Vím ale, že jsou v České republice pracoviště, kde bych nechtěl působit, protože tam nejde rozvíjet potenciál mladých lékařů.

Jakou radu byste dal medikům nebo mladým lékařům na začátku jejich kariéry?

Snažte se být co nejlepší v tom, co děláte. Nespokojte se s průměrem a vložte do toho i svůj volný čas. Nadprůměrný lékař musí trávit více času v nemocnici, něco tomu dát, ale pacienti mu to potom vrátí.

INZERCE

Užijte si pohodové nákupy

v Hradci Králové

orlicepark.cz
[orliceparkshopping](https://orliceparkshopping.com)
[orlicepark](https://www.instagram.com/orlicepark)

pepco®

SPORTISIMO

SIRIUS+

GECO
TABÁK • TISK

KVĚTINOVÝ
KOUTEK

SAUNIA

ASAT
SVĚT HODINEK

ACTION

TEDI

Dr.Max+

BASTRO
KORENÍ

sinsay

Vinařství U Kapličky

ČÍNSKÉ SPECIALITY 龍

ROSSMANN

Beauty Nails

Break fast
Cafe

Optika
Dobruška

MYJETO

albert

e-on
Drive

orion

Palace food &

SKODA

TOMÁŠ MERKL

Operativní leasing

Ilustrační foto
Kombinovaná spotřeba elektromotoru 15 kWh/100 km

již od
9 990 Kč měsíčně

Enyaq na operativní leasing v Porsche Hradec Králové za 9 990 Kč měsíčně bez DPH (12 088 Kč s DPH), včetně pojištění a servisu.

Enyaq Selection 150 kW, délka 60 měsíců, celkový nájezd 50 000 km.

- Kola z lehké slitiny Proteus 19" stříbrná
- Vyhřívání přední sedadla a volant
- Třízónový Climatronic
- Hlídkání mrtvého úhlu (Side Assist)

Váš autorizovaný prodejce vozů Škoda:

Porsche Hradec Králové
Na Okrouhlíku 1708/25b
500 02 Hradec Králové
Tel.: 495 070 111
www.porsche-hk.cz

Vaše práce, pokud tedy chcete dosáhnout dobrých výsledků, je nepochybně náročná, a to i časově. Co děláte pro to, abyste našel rovnováhu mezi ní a osobním životem?

Když člověk jede na plné obrátky, může dojít k vyhoření. Tím už jsem si prošel. Teď už ale naštěstí vím, kdy se k tomu blížím, a snažím se trochu ubrat. Člověk se musí do práce těšit. Když tomu tak není, je to špatně.

Vášim koníčkem je sport, který je určitě ideálním prostředkem ke zvládnutí stresu a tlaku spojeného s prací. Loni jste dokončil náročný závod Moravian Triathlon. Co vás k tomu přivedlo?

V minulosti jsem hodně chodil do fitcentra, ale bohužel jsem si jednou mezi službami unavený naložil víc, než jsem unesl, a vyhrězly mi dvě krční ploténky. Nějakou dobu jsem vůbec nesportoval, po čase jsem začal běhat, jezdit na kole a plavat. Když jsem měl třicáté narozeniny, kolegové přispěli k tomu, že jsem byl přihlášen na Moravian Triathlon. Začal jsem více trénovat a nakonec jsem ho absolvoval.

Co vám sport dává?

Vytrvalostní sport je nejen odreagování, ale také si při něm třídím myšlenky nebo úplně vypnu a nemyslím na nic.

Kdo nebo co vás v profesním životě nejvíce inspiruje?

Nechci, aby to vyznělo, že někomu nadbívám, ale jsou to medicínsky i lidsky inspirativní osobnosti, přednosta kliniky Radek Štichhauer a primář Antonín Šafus.

Jaké máte profesní a osobní cíle?

Při sportu jsem přišel na to, že pro mě není úplně

ideální klást si nějaké cíle, protože když se na něco upnu a nedosáhnou toho, jsem zklamaný. Proto se snažím dělat na maximum to, co mě baví, a dát tomu všechno.

Kde byste chtěl být za deset let?

To si asi úplně neumím představit, ale chci se dále rozvíjet ve vědě i medicíně. To jsou moje priority. ■

Poslechněte si také
podcast s Tomášem Merkle

Benešova třída se významně přiblížila k rekonstrukci

Návrh na opravu Benešovy třídy dostal jasnější obrysy, podporu má u společenství vlastníků jednotek (SVJ), komise místní samosprávy (KMS) a řady dalších subjektů. Radnice převzala dokončený plán, který počítá s rekonstrukcí největšího bulváru v Hradci Králové postupně po etapách. Klíčovým podkladem, na který naváže příprava projektové dokumentace, se také zabývali zastupitelé na speciálním semináři.

„Pro Benešovu třídu je důležité, že se po letech debat konečně posouváme ke konkrétním krokům. Město má dnes cestu, jak své investice proměnit ve viditelné zlepšení prostředí přímo tam, kde lidé žijí. Právě to považují za podstatné, aby se veřejné investice vracely zpět k obyvatelům a aby se po letech čekání Benešova třída konečně začala měnit k lepšímu,“ uvádí primátorka města Hradce Králové Pavlína Springerová. „Rekonstrukce Benešovy třídy se blíží ke své realizaci. Před měsícem jsme návrh představili zástup-

cům SVJ i KMS a jejich zpětná vazba byla velmi pozitivní. Potvrdilo se, že otevřený a partnerský přístup v přípravě projektu má jednoznačně smysl,“ uvádí náměstek primátorky pro oblast městských investic Lukáš Řádek. Návrhem se zabýval také Výbor pro územní plánování jako poradní orgán zastupitelstva a doporučil jej k dalšímu postupu. „Výstupy ze všech projednání potvrzují, že etapizace a navazující příprava projektu jsou reálné a smysluplné,“ dodal náměstek Řádek.

Radnice převzala čistou studii, která bude hlavním podkladem pro další stupně projektové dokumentace. Materiál byl představen na speciálním semináři také všem zastupitelům. „Během jarních měsíců bude nutné dořešit v orgánech města alokaci financí na projektovou přípravu. Pokud vše orgány města schválí, výběr projektanta první etapy by mohl odstartovat už v létě. Samotné stavební práce by tak mohly začít v horizontu dvou let,“ doplňuje náměstek Řádek. Vše ale bude podléhat schválení městskými orgány.

Nový plán navrhuje rekonstrukci Benešovy třídy rozdělit do několika etap. Nejprve se radnice zaměří na opravu ochozů, stříšek a ramp, které jsou ve špatném technickém stavu. Následovat by mohly demolice původních objektů garáží a výstavba nových, s vyšším počtem parkovacích míst. Přibýt má i více zeleně, například v podobě zelených střech a menších parků, které pomohou zlepšit mikroklima a nabídnou místním příjemnější prostředí. V dalších etapách se počítá také s úpravami dopravní infrastruktury, včetně křižovatek, vozovek a chodníků. ■

Silnější na kolejích, jistější v zázemí

V roce 2025 dokončila společnost HROCHOSTROJ přestavbu zchátralých prostor na novou opravárenskou halu pro těžkou kolejovou mechanizaci. Vozový park také rozšířila nová lokomotiva řady 744. Tyto kroky představují zrychlení a zkvalitnění oprav vlastních i externích strojů a také větší soběstačnost v oblasti neveřejné nákladní dopravy.

Oprava až osmi strojů najednou

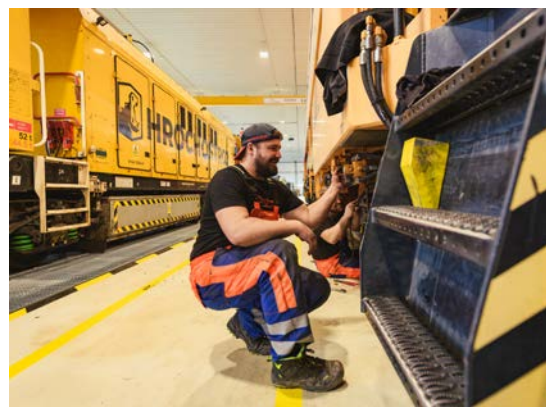
Nová opravárenská hala firmy HROCHOSTROJ je určena k opravám stavebních strojů používaných při pracích na železnici. Hala disponuje 60 metry kolejové jámy s hloubkou 1,5 metru, z toho 40 metrů tvoří prohlížeč jáma o hloubce 1 metr. Celkově má hala k dispozici 160 metrů kryté kolejové plochy, což umožňuje současnou opravu 4 až 8 strojů, v závislosti na jejich délce. Pro práci s těžkou mechanizací je hala vybavena stroji, které dovolují opravu speciálních drážních vozidel, s ohledem na druh a rozsah opravy. Jedná se o jeřáb o nosnosti 5 tun, lokomotivní zvedáky, filtrační a kompresorovou stanici a další. Součástí haly jsou také specializované dílny strojního zámečnictví a klempřství, obrábění, hydrauliky a elektrotechniky. Oprávenství dosahuje díky těmto krokům vysoce kvalitní úroveň a moderního standardu.

Současně s přestavbou haly byla zrekonstruována také vlečka HROCHOSTROJE, která umožňuje bezpečný a pohodlný průjezd i vjezd do opravárenské haly. Rozlehlé venkovní prostory s ko-

lejištěm zaručují kapacitní odstavení železničních vozidel, plynulou logistiku zásobování oprav i skladování náhradních dílů. Díky této moderní infrastruktuře dokáže společnost výrazně zrychlit a zkvalitnit opravy vlastních strojů i mechanizace externích zákazníků a zajistit jejich maximální spolehlivost díky možnosti okamžité reakce na potřeby oprav. Je tak také spolehlivě zaručeno dodržování výlukových časů.

Inovativní technologie upevnění kolejnic

K realizaci pevné jízdní dráhy uvnitř haly byla využita technologie bezkotevního upevnění kolejnic pomocí polyuretanové zálivky. Tento systém představuje moderní alternativu ke klasickému mechanickému kotvení kolejnic a je vhodný zejména

pro objekty s požadavkem na vysokou přesnost, nízké vibrace a minimální údržbu.

V rámci realizace byl použit systém na bázi materiálů řady Icosit®, který se dlouhodobě využívá v železniční i průmyslové praxi. Tento systém umožňuje rovnoměrné rozložení zatížení do podkladní konstrukce a současně výrazně omezuje přenos vibrací. Technologie byla v hale společnosti HROCHOSTROJ aplikována v mimořádně velkém rozsahu, což z ní činí jednu z nejvýznamnějších realizací tohoto typu v České republice. Zvolené řešení umožňuje přesné ustavení kolejí pro potřeby opravárenské činnosti a zároveň přispívá ke zvýšení komfortu a životnosti celé konstrukce.

V rámci stavby byly aplikovány tři varianty řešení. Největší úsek (cca 80 m) tvoří klasické uložení kolejnice v ocelovém žlabu se zapuštěním do úrovně podlahy. Dále bylo použito L-shape řešení (cca 20 m) pro konstrukčně omezené prostory. V montážní jámě (cca 60 m) byly kolejnice uloženy na ocelových patkách kotvených do konstrukce, přičemž polyuretanová zálivka zajišťuje pružnou fixaci a patky přesné výškové i směrové vedení.

Jasmína a Julie – nové dámy ve flotile HROCHOSTROJE

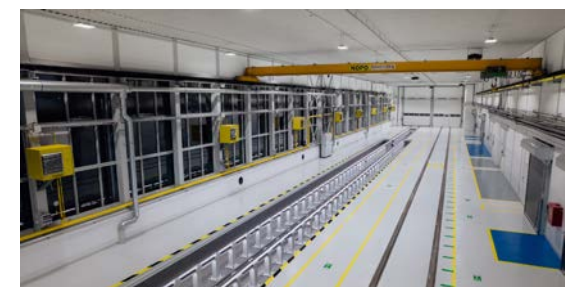
Lokomotivní park HROCHOSTROJE letos doplnila už druhá lokomotiva EffiShunter 1000. Získala jméno Jasmína, které inspirovaly dvě dcery akcionářů holdingu se shodným křestním jménem. Společnost tak navazuje na letitou tradici pojmenovávání strojů, která dává technice lidský rozměr. Mezi kolejové stroje už patří například Alča, Evča, Fénix nebo Julie – první vlastní lokomotiva pojmenovaná po dceři strojvedoucího. Obě lokomotivy pro HROCHOSTROJ vyrobila firma CZ LOKO, což podtrhuje spolupráci dvou českých firem. Lokomotivy jsou dalším prostředkem, díky kterému HROCHOSTROJ posiluje stávající dopravní kapacity a potvrzuje závazek poskytovat špičkové služby obchodním partnerům jak na české, tak na slovenské železnici.

Připravena pro náročný provoz na průmyslových vlečkách

Je připravena pro provoz na průmyslových vlečkách i na trati. Nová lokomotiva s označením

HROCHOSTROJ: Mistrí těžké váhy

- HROCHOSTROJ patří do české stavební skupiny s více než třicetiletými zkušenostmi nejen na dráze.
- Společnost se specializuje na provozování těžké kolejové mechanizace pro údržbu a obnovu železniční infrastruktury. K dispozici má podbíječky pro směrovou a výškovou úpravu kolejí a výhybek, šterkové pluhly pro úpravu šterkového lože, čistíčky kolejového lože s následným odvozem vytěženého materiálu, kolejové brusky, mobilní svařovny a lokomotivy pro zajištění drážních přeprav.
- Vedle kolejové mechanizace je společnost významným dodavatelem v oblasti broušení a svařování kolejnic a výhybkových dílů.
- Součástí je také divize vlakové dopravy a logistiky. HROCHOSTROJ provozuje dvě vlastní lokomotivy řady 744 vybavené ETCS a tři pronajaté lokomotivy (řady 741 a 742). Firma rovněž organizuje přepravu stavebních materiálů a vlastní nebo si pronajímá vozy pro přepravu kameniva, pražců, kolejnic, prefabrikátů a podobného nákladu. Jedná se o boční sklápěč vozy typu Ua, výsypné vozy Facppp (Chopper) a Facc (Sa) a plošinové vozy typu Res.
- V roce 2026 byla založena společnost HROCHOSTROJ, SK, působící na slovenské železnici.

744.181 je vybavena evropským zabezpečovačem ETCS a plnou TSI certifikací, což zajišťuje maximální interoperabilitu. Základem jsou dva samostatné dvounápravové podvozky s individuálním pohonem všech dvojkolí a motor CAT C-32 s výkonem 895 kW, umožňující maximální rychlost lokomotivy 100 km/h. Přenos výkonu je plně elektrický (AC/AC), což zajišťuje nízké náklady na provoz i údržbu.

Zavádění ETCS v České republice zásadně mění provoz na železnici, proto bylo pořízení nových lokomotiv nejen reakcí na budoucí vývoj trhu, ale téměř nutností, zajišťující soběstačnost a konkurenceschopnost. Vlastní opravárenská hala s dostatečnou kapacitou i rozšiřování vozového vybavení znamená pro HROCHOSTROJ a celý holding a posílení pozice na drážním trhu. ■

Jsem dodnes dokumentarista Hradce Králové

Je hradeckým rodákem a velkým patriotem tohoto města. Jaroslav Hrůza je fotograf a letitý sběratel pohlednic Hradce Králové, jehož sbírka jich zahrnuje více než osm tisíc kusů. V roce 2016 získal prestižní cenu Hradecká múza, která se uděluje osobnostem za významné počiny v kulturní oblasti města. Je také autorem dvou knih a spoluautorem dalších titulů. První je dvoudílné dílo Hradec Králové na pohlednicích, druhá se jmenuje Hradec Králové: Návrat do minulosti na historických fotografiích. Nyní pracuje na knize Kukleny, která vyjde v letošním roce. „Město i jeho historii dobře znám a mám vlastní bohatý archiv podkladů, z nichž můžu čerpat. Kromě toho další informace nacházím ve státním archivu,“ řekl fotograf a sběratel pohlednic.

••• HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ARCHIV JAROSLAVA HRŮZY

Jak jste se dostal k fotografii a co vás přivedlo ke sběratelství historických pohlednic?

K fotografování jsem se dostal v dětství, protože můj táta pracoval ve výzkumném ústavu hradeckého podniku Fotochema, kde bylo potřeba vyzkoušet každý nový film, který tam vymysleli. V té době, to jsem byl ještě malý kluk, jsem od něj dostal sovětský fotoaparát Směna na kinofilm. Naučil jsem se technické věci, jako nastavení času, clony, vyvolávat filmy a hlavně vidět věci okolo sebe. Tam byl můj začátek fotografování. Ke sběratelství jsem přičichl koncem šedesátých let. Byl jsem členem stanice mladých turistů, často jsme cestovali po republice a já si na cestách hodně kupoval pohlednice. Některé z nich mám ve sbírce dodnes. Pustil jsem se tedy naplno do pohlednic nejen z Československa, ale i z celého světa. Po návratu z vojny a nástupu do zaměstnání jsem se už zaměřil hlavně na Hradec Králové.

Pamatujete si na svou první pohlednici ve sbírce?

Dnes už je těžké si vzpomenout, která to byla, ale určitě z nějakých cest, možná z Lipna. První pohlednice Hradce Králové, které mám ve sbírce, jsou

po mém dědovi. Potom už jsem je většinou kupoval na burzách a vyměňoval s ostatními sběrateli.

Co vás na starých pohlednicích fascinuje nejvíce – estetika, historie, nebo příběhy lidí za nimi?

Asi všechno. Samozřejmě se mi líbilo, že Hradec Králové byl jiný než v době, kdy jsem pohlednice začal sbírat, a pochopitelně jiný, než je dnes. Měl jsem rád malované litografické pohlednice, kde byla ještě třeba zachycená hradecká pevnost. Samozřejmě mě také přitahovaly prvorepublikové pohlednice, které byly pořizované ještě starou fotografickou technikou na skleněné desky. To vše rozvíjelo moji představivost a porovnával jsem to z pohledu fotografa.

Kolik položek dnes obsahuje vaše sbírka?

Nemám to spočítané, ale určitě má sbírka obsahuje více než osm tisíc pohlednic.

Jak je sháníte? Je to spíše systematická práce, náhoda, či štěstí?

Většinou na burzách. Víím ale o sběratelích, kteří měli to štěstí, protože byli opraváři a často se pohybovali po půdách, že tam ledacos našli. Tuto možnost jsem já bohužel neměl. A že by se mi někdo ozval a pohlednice mi přinesl, to se stávalo málokdy. Hlavní zdroj mých pohlednic je tedy z návštěv zmíněných burz nejen v Hradci, ale i jinde

v republice, kde jsem si mohl vybrat. Protože mám fotografickou paměť, většinou to, co jsem tam koupil, jsem ve své sbírce neměl.

Stalo se vám někdy, že jste objevil opravdu unikátní kousek s nějakým příběhem?

Ano. Na starých pohlednicích je zajímavé to, že je na jedné straně adresa a na druhé obrázek a psaný text odesílatele. Na pohlednicích se dá dozvědět třeba to, co Máňa píše Františkovi na vojnu, nebo někdo adresátce oznamuje, že přijede za dva dny, aby nachystala buchty, a podobně. Jsou to tedy zajímavé a někdy i úsměvné příběhy. Mám i spoustu pohlednic, které byly odeslány z Hradce Králové do různých končin světa. Příkladem je pohlednice adresovaná do Paraguaye. Je to takový unikát a zároveň cestovatelský příběh.

Je náročné ověřovat autenticitu a data historických pohlednic?

Protože od začátku bádám a pohybuju se v oblasti starých historických pohlednic a fotografií Hradce Králové, jsem schopen si to zařadit sám a nemám s tím problém. Třeba mi bylo divné a v době socialismu mě překvapilo, že na pěti pohlednicích zachycujících stejný prostor z téměř stejného místa byl pokaždé jiný prodejce. Dnes už to chápu. Někdo otevře novou prodejnu, pak zjistí, že to nefunguje, za půl roku je pryč a na stejném místě vznikne něco jiného. Samozřejmě se musím orientovat podle záchytných bodů a místa porovnávat. Využívám k tomu dokonce lupu a hledám každý detail, z něhož vycházím, abych zjistil, z které doby to je a co se tam tenkrát dělo. To pak popisují ve své práci.

Proč jste se rozhodl převést sběratelskou vášně do knižní podoby? Můžete popsat vznik dvoudílného projektu Hradec Králové na pohlednicích?

Samozřejmě můžu. Už v roce 1985 mě a bratra oslovil Jiří Polák, tehdejší šéfredaktor Zpravodaje Městského národního výboru Hradec Králové, později přejmenovaného na Puls. Protože věděl, že mám sbírku nejen já, ale i můj bratr, zeptal se nás, zda bychom dali dohromady staré pohlednice pro přílohu k tomu zpravodaji. S bráchou, který jako vyučený chemigraf pracoval v tiskárně, věděl jak na to a dokázal pohlídat kvalitu, jsme se do toho pustili. Každého půl roku jsme se scházeli s dalšími sběrateli a vybírali pohlednice pro přílohu, která vycházela až do roku 1990. Texty k nim nám psal promovaný historik Aleš Doubrava. Právě z této

přílohy po mnoha letech, co jsem to nosil v hlavě a brousil si detaily, vznikla dvoudílná kniha už s mými texty, protože Aleš Doubrava se toho už bohužel nedožil.

Vaše loňská kniha Hradec Králové: Návrat do minulosti na historických fotografiích vznikla k 800. výročí první písemné zmínky o městě. V čem se liší oproti předchozí publikaci?

Hlavně tím, že není o pohlednicích, ale o fotografiích. Měl jsem touhu, aby se moje sbírkové fotografie, z nichž zhruba polovina nebyla nikde publikovaná, dostaly mezi lidi a ti si je mohli prohlédnout. Vznikla tedy kniha s podrobným popisem jednotlivých snímků. Je v ní například spousta historických fotografií z doby, kdy se bouraly pevnostní hradby, a další, které málokdo z Hradce Králové zná. Myslím, že vydání této knížky bylo ideálním počínem k osmistému výročí města.

Podle jakého klíče jste fotografie do knihy vybíral? Bylo to asi prancné, že?

Jak se říká, bylo to na bednu. Původně jsem vybral až třináct set fotek. Pak jsem si uvědomil, že je osmisté výročí, a přesně podle této číslovky jsem to zredukoval na osm set kusů. Při výběru je to zároveň taková procházka městem. Musím tedy fotografie vybírat pečlivě, případně je doplňovat. Měl jsem trochu problém s tím, že jsem musel některé snímky, které jsem měl dopředu vybrané, vyřadit a do knihy je nedávat, aby vše zapadlo do sebe. Naštěstí Hradec i jeho historii dobře znám a mám bohatý archiv podkladů, z nichž můžu čerpat. Hodně času také trávím v archivu, kde najdu něco, co nemám v tom svém k dispozici.

V čem se podle vás Hradec Králové proměnil v průběhu času nejzásadněji?

Zrovna nedávno jsem konstatoval, že už se mi ne fotí tak dobře jako kdysi, protože je město, řečeno s nadsázkou, moc upravené, ale tím nemyslím zaneřádané odpadky. Já jsem vždycky byl spíše dokumentarista, jenž fotil nejen budovy, ale i různá, mnohdy zanedbaná, zákoutí, která už dnes moc nejsou vidět. Hradec je sice nepochybně krásné město, ale já, jako fotograf, občas potřebuji kontrast a ten mi dnes trochu chybí.

Myslíte si, že dnešní lidé vnímají historickou hodnotu města dostatečně?

Některé to určitě zajímá, ale většinu mladých moc ne, protože mají jiné zájmy. Teprve až odejdou

jejich rodiče, potom si mnozí začnou klást otázky, proč se jich na to či ono nezeptali. To ale stále bylo a je ve všech generacích. Není to nic nového.

Doneslo se mi, že nyní pracujete na knize o Kuklenách.

V letošním roce má základní škola v Kuklenách 125. výročí své existence. Loni mě oslovila paní učitelka – češtinářka Jaroslava Burýšková –, která je velice pečlivá, strávila stovky hodin v archivu a je autorkou textů, zda bych se na tomto projektu podílel. Poskytl jsem ke zpracování ještě další podklady s tím, že by kniha doplněná mými fotografiemi mapujícími celé Kukleny mohla vyjít právě letos k tomuto výročí.

Proč jste se zaměřil na tuto městskou část?

Narodil jsem se na Pražském Předměstí a Kukleny byly v minulosti zanedbaná část města, která mě moc nezajímala a nijak mě ta lokalita nelákala. Byla to svého času průmyslová oblast, kde nikdo z naší rodiny nepracoval. Historickým vývojem Hradce se však Kukleny začaly více obydlovat, až dospěly do dnešní podoby. Průmyslová oblast je tu částečně sice stále, ale už má jiný charakter. Kukleny ale také mají pestrou a zajímavou historii, kterou je potřeba zaznamenat, a to i prostřednictvím připravované knihy, na níž se spoluautorsky podílím.

Kdy kniha vyjde?

V současné době se k nám dostaly zajímavé texty, informace a krásné fotky o starých domech v Růžové ulici. To by se do knihy mělo ještě přidat. Jinak je kniha připravena, půjde do tisku a mohla by vyjít do konce prvního nebo na začátku druhého pololetí.

Na co nejčastěji zaměřujete svůj objektiv fotoaparátu a proč?

Lokál patriotismus, který do nás ve zmíněné stanici mladých turistů dostala paní Lída Macháčová, ve mně zůstal a přenáším ho dál. Chci, aby se mým prostřednictvím další lidé o Hradci něco dozvěděli, když už já tady třeba nebudu. Od dětství jsem začínal fotit na Starém městě, dokonce jsem tam dělal i průvodce. S focením byly samozřejmě spojené i rozmanité výlety, později i do exotických krajín, ale Hradec byl prioritou se zaměřením hlavně na architekturu. Také moc rád fotím různá dění, změny ve městě, nové věci a podobně. Jsem dodnes dokumentarista a přejí si, aby moje snímky měly vždy dokumentární hodnotu.

Co byste poradil lidem, kteří by chtěli začít se sběratelstvím nebo dokumentováním historie svého města?

Hlavně mít k němu vztah. To je první věc, která je nutná, aby to mělo nějaký význam a člověk to dokázal dotáhnout tak, aby to bylo, jak říká můj tchán, s tečkou za větou. Doporučuji také trávit čas v archivu, kde je nezanedbatelný zdroj informací, a nasáknout tu atmosféru. Důležité je zajímat se o město, jeho historii, různá zákoutí a o vše, co s ním souvisí. A když má ještě člověk shůry dáno a dobře fotí, je to obrovský bonus navíc.

Čím je pro vás město Hradec Králové?

Protože jsem starší generace, na začátku sedmdesátých let jsem trávil povinnou dvouletou vojenskou službu v Bratislavě. Líbilo se mi tam a uvažoval jsem, zda bych tam nezůstal. Dnes už se mi Bratislava tak nelíbí, protože je z ní velkoměsto. Proto jsem rád, že jsem se po vojně vrátil do svého rodiště Hradce Králové, kde žiji dodnes, a to mě těší. Jsem tady doma, město je pro mě srdeční záležitostí a znám tady snad každý kámen. Když pročítám sto let staré noviny a dívám se tam na fotografie, rád bych se do té doby aspoň na čtrnáct dní podíval, abych na vlastní oči viděl, jak to tehdy v Hradci Králové vypadalo a jak se tam žilo. A při té příležitosti bych se moc rád osobně potkal s osvětleným starostou města Františkem Ulřichem a dalšími osobnostmi té doby.

Která část města je vám něčím blízká? Kam rád chodíte s fotoaparátem i bez něj?

Samozřejmě na Staré město, do Jiráskových sadů k soutoku Labe a Orlice či na Zámeček na kopci svatého Jana nebo na hřbitov na Pouchově. Těch krásných míst v Hradci Králové je však mnohem více. ■

JDEME DO FINÁLE

**SPOLEČNOST
PŘÁTELSKÁ
K ZAMĚSTNANCŮM**

Soutěž o iPhone 17 vrcholí, brzy rozhodne porota

Třetí ročník soutěže Stories, které žijí míří do finále. Žáci základních škol a studenti středních škol z celého okresu Hradec Králové měli od února příležitost zapojit se a ukázat, jak vidí místo, kde žijí. Letos navíc dostávají o něco víc času – uzávěrku jsme prodloužili až do pátku 8. května. Pokud tě láká vyhrát iPhone 17, můžeš ještě využít začátek května k dokončení svého projektu. O vítězích rozhodne odborná porota už v pondělí 11. května. Dva z vás získají iPhone 17 a objeví se na titulní straně červnového magazínu Salonky.

✎ TOMÁŠ KULHÁNEK

Soutěž Stories, které žijí letos opět dává prostor mladým lidem ukázat, jak vidí místo, kde žijí. Do třetího ročníku se poprvé zapojili žáci základních škol a studenti středních škol z celého okresu Hradec Králové.

Účastníci mohli vybírat z několika forem – od fotoseriálů přes ilustrace a texty až po videa. Společně mají jedno: vlastní pohled na město nebo obec, ve které vyrůstají. Právě autenticita a osobní perspektiva jsou tím, co dělá soutěž každoročně zajímavou.

„Zajímá nás, jak na naše město a jeho okolí pohlíží nejmladší generace. Hledáme ty, kteří se nestydí o svůj pohled podělit a dokážou ho přenést do vlastního projektu,“ říká vydavatel Salonků Miloš Bartoň.

O vítězích rozhodne odborná porota složená ze zástupců redakce, partnerů soutěže, kulturní sféry a primátorky Hradce Králové Pavlína Springrové, která nad soutěží převzala záštitu i letos.

„Stories, které žijí je inspirativní projekt, který nám umožňuje nahlédnout, jak své okolí vnímají mladí lidé. Každý ročník přináší zajímavé a často překvapivé pohledy,“ uvedla primátorka.

Předchozí ročníky ukázaly, že uspět může opravdu každý. Porotu zaujaly práce napříč věkem i formami – od osobních textů přes fotografie známých míst až po videa kombinující vlastní zážitky s historií města.

Právě rozmanitost přístupů je jedním z důvodů, proč se soutěž letos rozšířila i mimo samotný

Hradec. Poprvé tak oslovuje celý okres a dává prostor i studentům z menších obcí a okolních měst.

Ani letos nechybí atraktivní odměna. Vítěz každé ze dvou kategorií získá iPhone 17 a zároveň se objeví na titulní straně červnového vydání Salonků.

Soutěž tak není jen o cenách, ale i o příležitosti ukázat svou práci širšímu publiku.

Vítěze soutěže Stories, které žijí představíme v červnových Salonkách. Dva nejlepší autoři se objeví na titulní straně a uvnitř magazínu přineseme i rozhovory s nimi. Chybět nebudou ani jejich práce – od textů přes fotografie a kresby až po video, které zveřejníme na našem webu. Ještě váháš, jestli se zapojojíš? ■

Partneři projektu:

- + KAŽDÁ GENERACE MÁ SVÉ MÍSTO.
KAŽDÁ ZKUŠENOST MÁ HODNOTU.
- + RESPEKT, FLEXIBILITA
A SPOLUPRÁCE.
- + SILNÁ FIREMNÍ KULTURA PRO
KAŽDÉHO.
- + WELLBEING JAKO SOUČÁST
FIREMNÍ KULTURY.

SPOLEČNOST PŘÁTELSKÁ K ZAMĚSTNANCŮM

ročník 2026

Přihlaste se do soutěže a vyhraďte ocenění, vzdělávání pro své zaměstnance, věcné dary a mediální prostor.

**Přihlášku vyplňte nejpozději
do 30. června 2026.**

Partneři:

Média:

Sponzoři:

Podmínky soutěže
k dispozici

Hrad jako vrcholně středověké opevněné sídlo

V dějinách Hradce Králové i východních Čech hrál důležitou úlohu středověký hrad. Delší dobu v něm žily známé „hradecké“ královny Eliška Rejčka a Eliška Pomohorská, ale opakovaně krátce hostil i některé další příslušníky panovnických rodů Přemyslovců a Lucemburků i jejich příbuzné. Souvislost hradu a města s královnami dala Hradci Králové jeho jméno.

☛ RADEK BLÁHA, FOTO: SBÍRKA MVČ

Hrad jako vrcholně středověké opevněné sídlo vznikl ze staršího předchůdce, kterým bylo rozsáhlé slovanské hradiště. To využilo přirozeně utvořeného návrší nad soutokem Labe a Orlice o rozloze zhruba 13 hektarů. Z jednotné opevněného celku návrší se snad již v 11. století vydělila na severozápadní straně část o rozloze kolem dvou hektarů. Pro představu, šlo o území ohraničené dnes na jihu ulicemi V Kopečku a Tomkovou, na východě přibližnou hranici tvořila severní část Klíčovovy ulice.

Toto území bylo od ostatní plochy odděleno dvěma terénními depresemi. Tuto přirozenou ochranu ještě posílila stavba opevnění tvořeného

hradbou z dřevěných roštů prosypaných hlínou, jejíž čelo i týl chránila zeď z nasucho kladené opuky. Konstrukčně podobné opevnění ohraničovalo zbylou plochu návrší, která se stala předhradím. Na území už uvedeného okrsku stálo obydlí knížete i jeho úředníků, správců hradu a další stavby. Je pravděpodobné, že byly z velké části dřevěné. Významnou stavbou byl hradský kostel, který máme archeologicky nepřímo doložen nálezy románských dlaždic.

Areál gotického hradu, který vznikl na místě knížecího hradu ve 13. století, se rozkládal na území severozápadní části dnešní městské památkové rezervace, kde se dnes nachází Církevní základní škola, Městská hudební síň, Lékařská knihovna Univerzity Karlovy a další menší domy. Památkou na zaniklý hrad je i název krátké uličky Na Hradě, která odděluje již uvedenou Lékařskou knihovnu a sousední Školní policejní středisko.

O vzhledu středověkého hradu mnoho nevíme. Na základě srovnání s jinými obdobnými stavbami můžeme říci, že hradecký hrad měl jistě palác, který sloužil k ubytování panovníka a členů jeho rodiny či vzácných hostů. Jeho část se snad dochovala v západní obvodové stěně bývalé solnice, dnešního obytného domu čp. 680. Pozůstatky jiné starobylé hradní stavby v podobě opukové zdi ze 13. století se podařilo v roce 2024 objevit před školou na rozhraní Zieglerovy a Dlouhé ulice.

Významnější hrady se neobešly bez hradní kaple. Jednoznačné důkazy o její existenci na hradeckém hradě však nemáme. V písemných pramenech z počátku 16. století se objevují zmínky o staré kapli, která se však spíše umísťuje do míst dnešní kaple sv. Klimenta, tedy zcela mimo hradní areál. Hypoteticky ale mohla s bývalou hradní kaplí souviset zděná hrobka, která se nalezla při stavbě dnešní školy čp. 230 v 50. letech 19. století. Existenci kaple snad nepřímo potvrzují i archeologické nálezy hrobů z 15. století na dvoře za domem čp. 89 a v Zieglerově ulici.

O vnitřním vybavení hradu se také nedochovalo žádné zprávy. Na základě archeologických nálezů lze říci, že na hradě jistě nechyběla kachlová kamna vystavěná z kachlů, jejichž čelní strany byly zdobeny například heraldickými motivy lvů či orlic. Z jednoho náčrtu a krátké zmínky v deníku okresního hejtmána a významného archeologa Mořice Lüssnera z poloviny 19. století můžeme opatrně usuzovat, že obytné místnosti hradu mohly být opatřeny teplovzdušným vytápěním. Lüssner totiž uvádí nález čtverhranného kvádrů s otvorem, který mohl sloužit jako podlahová dlaždice s výdechem horkého vzduchu.

Stěny reprezentačních místností byly velmi pravděpodobně zdobeny malbami s výjevem čerpajícími například z legend o sv. Jiří a podobně, jak to máme vzácně dochováno na některých dalších významných hradech té doby. Tento předpoklad můžeme opřít o nálezy cihel se zbytky maleb na omítce, které pocházejí z hradební zdi vedle Adalbertina, tedy pod hradem. Dostaly se tam v 16. století z jiné stavby. Pokud nepocházejí například z nedalekého dominikánského kláštera, který stál v blízké Kotěrově ulici a zanikl také v husitské době, mohly by být právě z hradu. Z jiných zajímavých nálezů můžeme zmínit části zbraní a zbroje, které mohly tvořit vybavení hradu a jeho vojenské posádky. Nejzajímavějším předmětem je hlavice bronzového palcátu ze 13. nebo 14. století. Známé jsou i nálezy hrotů šípů do luků či samostřelů, které se mohly rovněž užívat při obraně hradu.

Nejvíce zmínek písemných pramenů se váže k poslednímu období existence hradu v době husitské. V ní sehrál hradecký hrad důležitou úlohu. Poprvé v létě roku 1420, kdy město obsadily husitské oddíly orebitů. Staré letopisy popisují, jak se obránci uchýlili na hrad, do věží a bran, ale brzy se vzdali. Hradec tím trvale přešel do husitských rukou. Téměř poslední zmínka o hradě je k roku 1423, kdy Jan Žižka obsadil Hradec Králové. Po dobytí

města byl hrad pobořen. Samozřejmě nešlo o jeho úplné srovnání se zemí, ale takové poškození, které by jej znehodnotilo jako opevněné místo. S dobytím hradu souvisí zajímavý nález, který učinil hradecký archeolog a historik Ludvík Domečka v roce 1899. V sondě umístěné na dvorku dnešního čp. 230 našel mužskou lebku se vstřeleným hrotem šípu. Snad se jednalo o některého z obránců či útočníků z roku 1423.

V pohusitské době na místě hradu vznikl městský dvůr a soukromé domy. Na místě dvou z nich bylo v 16. století zřízeno purkrabství, které sloužilo k jednání speciálního purkrabského soudu hradeckého kraje. Jeho renesanční budova vystavěná ve druhé polovině 16. století se dochovala dodnes vedle kostela sv. Jana Nepomuckého (hudební síň) a na první pohled upoutá svou výraznou severní stěnou zdobenou sgrafity. Pozornější návštěvníci si povšimnou části půlkruhově zaklenutého okénka v přízemí, které pochází nejspíše ze 13. století a může být památkou na raně gotický hrad či vedlejší minoritický klášter. ■

INZERCE

ROZVOZ ZDRAVÝCH SPECIALIT

Vaříme zdravá jídla z čerstvých a kvalitních surovin, která vám zdarma rozvezeme.

Obědy / Polévky / Dezerty / Celodenní menu

www.rozvozsPECIALIT.cz

Když servis funguje, nikdo si ho nevšimne

Za každým spolehlivě fungujícím kotlem stojí nejen technologie, ale hlavně lidé. Servis je často vidět až ve chvíli, kdy něco přestane fungovat – a právě tehdy rozhoduje rychlost, zkušenost i komunikace. O tom, jak takové zázemí funguje v praxi, jsme mluvili s Veronikou Kulhánek, vedoucí servisu ve společnosti HKTOP-HYNEK.

Co všechno obnáší vedení servisního oddělení?

Mám na starosti kompletní chod servisu – od plánování zakázek přes komunikaci se zákazníky až po koordinaci techniků. Řeším i nestandardní situace, které se v téhle práci objevují poměrně často. V zásadě jde o to, aby servis fungoval plynule a spolehlivě.

Servis plynových kotlů je hodně specifický obor. Co je na něm nejtěžší?

Největší výzvou je skloubit rychlost reakce s kvalitou provedení. Zákazníci chtějí řešení co nejdřív, ale zároveň je potřeba dodržet všechny technologické i bezpečnostní postupy. Do toho vstupuje sezónnost – v topné sezóně je tlak na servis opravdu vysoký.

Jak vypadá běžný den?

Upřímně, běžný den u nás moc neexistuje. Každý den přináší jiné situace – od plánovaných servisů až po havárie. Právě ta různorodost je ale na té práci zajímavá.

Vedete celý servisní tým. Jak funguje vaše spolupráce s techniký?

Pro mě je základem otevřená komunikace a důvěra. Technici potřebují mít prostor pro samostatnost, ale zároveň vědět, že mají oporu. Důležité je i rychlé sdílení informací, protože bez něj by to nefungovalo.

Co je podle vás klíčem ke spokojenému zákazníkovi?

Spolehlivost a komunikace. Zákazník musí vědět,

že se na nás může obrátit a že problém opravdu vyřešíme. Důležitá je i transparentnost.

Co se děje ve chvíli, kdy přijde havárie?

Máme nastavené jasné procesy a priority. V takových případech reagujeme okamžitě a minimalizujeme dopad na zákazníka.

Pomáhají vám v tom i moderní technologie?

Ano, postupně zavádíme digitalizaci od plánování i evidence servisů. Pomáhá nám to zefektivnit práci a zlepšit komunikaci uvnitř týmu i směrem k zákazníkům.

Co vás na té práci baví nejvíc?

Pocit, že má smysl. Když víte, že díky vaší práci funguje lidem topení nebo teplá voda, je to hodně konkrétní.

Jak vidíte budoucnost oboru?

Servis se bude dál digitalizovat a zároveň poroste důraz na energetickou efektivitu a ekologii. Je to oblast, která se bude dál vyvíjet.

A co pro vás osobně znamená práce ve firmě?

Nejen pracovní uplatnění, ale i prostředí, kam chodím ráda. Vážím si kolektivu – s kolegy netrávím čas jen pracovně, ale dokážeme si i odpočinout nebo se potkat mimo práci. Díky tomu má pro mě práce i osobní rozměr. ■

Chytrá příprava na zimu začíná servisem kotle

www.hktop.cz

VIESSMANN

Servis, odborná montáž
a velkoobchodní prodej kotlů Viessmann
Kancelář: +420 601 590 960
Servis: +420 797 869 316

Antikvariáty mají naději přežít

Přestože v posledních letech antikvariátů obecně ubylo, ten v Hradci Králové s názvem Na Rynku sídlí na Malém náměstí již čtyřiatřicet let. Když do něj člověk vstoupí, dostane se do téměř magického prostoru, kde knihy sahají až po strop, na stolech jsou v krabicích vinylové desky, na různých místech plakáty, například ten s kapelou The Beatles, jejíž členové kráčejí po přechodu pro chodce u Abbey Road. Je to prostě podivná, z níž přechází zrak. Antikvariát od května roku 1992 až dodnes provozují spolužáci z luhačovické knihkupecké školy Hynek Kaněra a Petr Huňáček. „I po těch dlouhých letech je to vyloženě motivační prostředí,“ shodli se oba provozovatelé této legendární hradecké prodejny nejen knih, ale třeba i vinylových desek.

☛ HYNEK ŠNAJDAR

Co stálo u zrodu antikvariátu Na Rynku?

Hynek Kaněra: Původně jsem byl zaměstnán ve státním antikvariátu na Starém městě, který privatizací zaniknul. V té době za mnou chodili lidé a nabízeli mi knížky k prodeji a já jsem si uvědomil, že by mohl vzniknout antikvariát nový. Dělal jsem tu práci moc rád a říkal jsem si, že pokud najdu odvahu a prostor, budu v tom pokračovat. Prostor se mi podařilo najít ve starém domě na Malém náměstí, kde v první polovině 19. století v bytě nad obchodem žil dramatik a spisovatel Václav Kliment Klicpera, takže bylo zřejmé, že právě do toho prostoru antikvariát patří.

Jaké byly vaše začátky?

HK: Abychom měli na začátku co nabídnout, měl jsem už nějaké zásoby knih, které jsem shromaž-

ďoval v původním antikvariátu. Velmi nám při rozjezdu pomohlo, že nám jedna paní nabídla k odkupu pozůstalost v podobě velké knihovny. Tenkrát jsem oslovil kamaráda Petra Huňáčka, s nímž jsem studoval luhačovickou knihkupeckou školu a chodili jsme tam do jedné třídy, jestli by do toho nešel se mnou. V té době pracoval v hradeckém knihkupectví Skippy, ale souhlasil, proto jsme si pronajali a díky stálým zákazníkům, sběratelům a fandům, kteří nás vyhledávají, jsme tady přes rozmanité nepřízně už čtyřiatřicet let.

Co vás dva osobně přivedlo ke knihám?

HK: Knihy jsem měl rád už od dětství, protože rodiče měli doma velkou knihovnu, takže mě to obklopovalo. Také jsem často navštěvoval knihkupectví, antikvariáty a prodejny Supraphon s vinylovými deskami.

Petr Huňáček: Vždycky jsem rád četl, proto jsem

šel studovat knihkupeckou školu do Luhačovic. Protože mám rád lidi, na prvním setkání, když už jsem byl na školu přijat, jsem řekl, že chci prodávat, což byla mezi budoucími kolegy trochu rarita.

Je pravda, že v tomto druhu podnikání je třeba mít rád nejen knihy, ale také lidi, s nimiž si musíte dokázat popovídat?

HK: Hodně lidí k nám chodí samozřejmě kvůli samotnému nákupu nebo něco najít či objevit, ale mnozí z nich si chtějí povídat a také získat nějaké informace. Mezi spoustou zákazníků, kteří se sem vracejí, už máme mnoho přátel.

PH: Já jsem povahou extrovert, takže setkávání s lidmi v antikvariátu a povídání si s nimi je pro mě alfa a omega mého podnikání. Bez toho by to nešlo. Myslím, že máme k našim zákazníkům velmi kladný vztah.

Kdo jsou v současné době vaši zákazníci a po jakých titulech jdou nejvíce? Jsou mezi nimi i štamgasti?

HK: Je to široké spektrum zákazníků a jsou mezi nimi pochopitelně i štamgasti, kteří k nám chodí často a pravidelně. Někteří vyhledávají beletrii, jiní odborné knihy zaměřené třeba na řemesla, například pán, který se zajímá o práci se zlatem a mědí. Pak jsou lidé upřednostňující literaturu faktu, někdo také vyhledává poezii. Studenti se hodně zabývají filozofií či literaturou vydanou v období první republiky. A máme rovněž zákazníkы sbírající bibliofilie.

Zažili jste nějaký neobvyklý příběh spojený se zákazníkem?

PH: Do antikvariátu přišel pán středního věku, položil na stůl tři stovky a řekl mi, že tady asi před dvaceti lety, kdy v Hradci studoval vysokou školu, ukradl nějaké knihy kvůli své holce. I když už bydlel ve středních Čechách, celou dobu mu to leželo v hlavě a po těch letech přišel vyrovnat dluh. Omluvil se mi a odešel. To bylo velké překvapení.

HK: Podobná věc se stala i mně. Někdy student přinesl batoh knížek, které tady vyskládal na stůl a nic za ně nechtěl. K nám do antikvariátu prý chodil moc rád už od mládí, ale teď už bydlí jinde. Ve studentských letech prý u nás ale nějaké knížky ukradl. Omluvil se a předal mi ještě růžový kámen pro štěstí, abysme už nezažili podobné případy. Ten kámen mám dodnes. Vzpomněl jsem si ještě, že jeden náš zákazník, který k nám chodí takřka od studentských let, si antikvariát zvolil ke svatebnímu dni a obřadu. Takže se tady

konala svatba se všemi náležitostmi a oddávajícím pánem z magistrátu, který se přiznal, že už odával leckde, ale v antikvariátu to dělá poprvé. Po obřadu se ke svatebním oslavám přidali i náhodní zákazníci.

Kolika knižními tituly disponujete?

HK: V současné době máme zhruba dvacet tisíc položek v širokém žánrovém rozptýlu.

Jak k nim přicházíte?

HK: Ve většině případů získáváme knížky při výkupech nejen v Královéhradeckém kraji, ale třeba i v Praze, nebo nám je do antikvariátu nosí lidé. Jsme však nuceni si vybírat. Není to kvůli tomu, že by šlo o špatné tituly, ale antikvariát není nafukovací a knih už máme velké množství. U nového zboží máme distributory a sháníme přes ně věci, o které mají lidé zájem.

Co všechno kromě knih ještě dokážete nabídnout?

HK: Knihy jsou sice základ, ale máme tady také staré plakáty, předválečné pohlednice, staré dopisy, obálky, známky, diáře, plechové cedule, diapozitivy, které u nás rádi kupují turisté z Japonska nebo Jižní Koreje, a velkou část obchodu tvoří gramofonové desky.

Právě v posledních letech nastal boom gramofonových desek. Je o ně velký zájem? Co jejich vyznavači u vás vyhledávají především?

HK: Troufám si tvrdit, že zájem je skutečně značný. Zákazníci mají různá zaměření, vyhledávají rockovou, jazzovou i klasickou muziku a také třeba francouzské interprety šansonů. Myslím, že máme velký výběr a každý si u nás přijde na své.

PH: Jsme velmi slušně zásobeni klasikou, jazzem a francouzskou muzikou, a to nejen známými interprety, jako jsou Edith Piaf či Charles Aznavour, ale i dalšími skvělými autory.

Která období v průběhu let byla pro váš provoz kritická a jak jste se s tím dokázali vypořádat?

HK: Když pomínu covid, který postihl každého, za kritické období považuji rekonstrukci Malého náměstí, které bylo celé rozkopané a nebyl k nám téměř vůbec přístup. Před antikvariátem navíc stály stavební boudy, takže na nás nebylo vidět. Protože to trvalo hodně dlouho, bylo to velmi náročné období. Naši zákazníci a sběratelé nás však podrželi, i přes nepříznivé období dorazili a nakonec jsme to našťastí zvládli a přežili.

Co se změnilo s nástupem internetu a audioknih?

HK: Řekl bych, že vznikem internetového obchodu už lidé nemají takovou potřebu jako kdysi chodit do kamenných prodejen. Tehdy po práci navštívili knihkupectví, antikvariát či prodejnu s deskami a našli třeba něco, co je zaujalo, ale vlastně to původně nehledali. Určitá specifická skupina lidí, mezi něž patří sběratelé, studenti, badatelé a další, kteří mají kamenné obchody rádi, tady ale bude vždycky. Není to žádná široká masa, ale skupina dobrodruhů a nadšenců. Audioknihy samozřejmě do moderní doby patří a mnozí tento způsob využívají. Stále jsou však lidé, kteří mají rádi papírové knihy, které mohou vzít do ruky a číst si.

V Královéhradeckém kraji jsou nyní pouze dva antikvariáty, ten váš a potom jeden v Náchodě. Myslíte si, že v digitální době mají pořád nějakou perspektivu?

HK: Do antikvariátu chodí úplně jiná skupina lidí než třeba ti, co chodí do knihovny nebo používají čtečky. Jsou to zákazníci, kteří chtějí knihy vlastnit, osahat si je, udělat si do nich například poznámky a podobně.

PH: Pro část lidí bude antikvariát vždycky prostorem k duševnímu relaxu. Tištěné knihy mají ještě stále pro spoustu lidí své kouzlo, ale je těžké předvídat, jak tomu bude v budoucnu.

Sídlíte na Malém náměstí, tedy v centru Hradce Králové. Je to pro vás strategické místo a výhoda?

HK: Malé náměstí není a nikdy nebylo komerční zónou. Na druhou stranu turisté a další lidé, kteří přijedou do Hradce Králové, se jdou na Staré město podívat a mnozí z nich zavítají k nám. Myslím si tedy, že antikvariát Na Rynku na Starém město patří.

Co rádi čtete a jakou muziku posloucháte?

HK: V poslední době mě zajímá stará japonská poezie, kterou jsem začal sbírat. Jsem také obdivovatel toho, co u nás v literatuře vyšlo v průběhu šedesátých a sedmdesátých let. Klub přátel poezie například vydával nádherné knížky s gramodeskou. V muzice jsem vyrostl na skupině The Beatles, hodně jsem se také ponořil do progresivního rocku kapel Genesis, Pink Floyd nebo poslouchám Petera Gabriela, Joni Mitchell nebo Kate Bush. Mám ale rád také klasickou muziku, americký folkrock i jazz. Jsem také chodící fanklub Semaforu a Jiřího Suchého, jehož nahrávky máme stále v nabídce.

PH: U knih jsem velký fanďa literatury faktu. V hudbě zase celoživotní příznivec Bruce Springsteena a také rád poslouchám Sea Shantys, tedy námořnické písničky, a třeba i francouzské šansony.

Co vás na této práci i po tolika letech stále baví?

HK: Ani po těch dlouhých letech jsem nepocítil, že by mě tato práce nějak obtěžovala a nebavila. Stále při ní objevuji něco nového, zajímavého, s čím se musím dobře seznámit, abych to mohl nabídnout zákazníkovi nejen tady v antikvariátu, ale i na e-shopu. Pořád si také plním své sny při objevování něčeho, o čem jsem netušil, že má tak úžasnou vypovídací hodnotu. Je to vyloženě motivační prostředí.

Váš antikvariát je zaplněný knihami až po strop. Jakou vy osobně máte doma knihovnu?

HK: Jak s místem bojujeme v antikvariátu, tak s ním bojuji i doma. Je to velké dilema, zda knížku přečíst a pak ji prodat. Nakonec zůstane doma v knihovně, která už opravdu knížkami přetéká. Mám ale štěstí, že moje manželka je knihkupyně, tak je tam určitá tolerance.

PH: Moje žena tvrdí, že mám knihovnu velkou a muziky hodně. Já si naopak myslím, že tomu tak není. (smích)

Máte někoho, kdo by v této tradici, kterou jste vybudovali, pokračoval?

HK: Zatím to neřešíme. Pořád si říkáme, že jsme stále spolužáci ze školy, kteří pojedou dál, dokud je to bude bavit.

Jak vidíte budoucnost antikvariátů?

HK: Asi jich bude méně, ale stále tady bude určitá, ne úplně masová skupina lidí, která je bude vyhledávat. Myslím si, že mají naději přežít a fungovat. Věřím, že nezaniknou. ■

SUBARU
Confidence in Motion

GOOD VIBES ONLY

SUBARU
CROSSTREK

Zimní set kol
k novému Subaru
Crosstrek jako dárek!

www.chalupa-motors.cz

CHALUPA MOTORS s.r.o.

☎ 466 411 111 📍 Pardubice, Kosmonautů 515

☎ 735 799 797 📍 Trutnov, Horská 594

 CHALUPA
MOTORS

Do Hradce se vrací závody vozítek

Hradec Králové se i letos stane dějištěm jedné z nebláznivějších a zároveň nejoblíbenějších rodinných akcí široko daleko. Evropský šampionát vozítek s pedály vrátí do centra města originální stroje, nápadité kostýmy, divadelní scénky i ostré závodění, při kterém už dávno nejde jen o recesi. Hlavní program se uskuteční v pátek 29. a v sobotu 30. května.

☛ MATĚJ HOLAN

Za organizací celé akce stojí Radek Fikr, prezident České federace klubů a vozítek s pedály, který se k netradičnímu sportu dostal původně jako závodník. Dnes už má na starosti nejen vlastní tým, ale i chod celé české federace. „Je to sportovně-kulturní akce. Každý tým se nejdřív představí scénkou v kostýmech a s tematicky upraveným vozítkem, které hodnotí publikum. Pak následuje sportovní část, tedy devadesátiminutový závod, kde už si opravdu nic nedarujeme,“ popisuje.

Právě kombinace show a závodu dělá z celé akce něco, co se vymyká běžným sportovním podnikům. Vozítka nejsou jen dopravní prostředek, ale součást celého příběhu. Každý tým si vybírá vlastní motiv, podle kterého upraví stroj, kostýmy i scénku. Návštěvníci tak neuvidí jen šlapací čtyřkolky, ale třeba vodníky, pohádkové postavy nebo stylizované závodní speciály. „Každé vozítko je laděné do nějaké scénky. Máme třeba vodníky nebo Včelku Máju. Design vždycky vychází z toho, co je konkrétnímu týmu blízké,“ říká Fikr. Na první pohled to může působit jako recese pro pobavení publika, jenže ve chvíli, kdy se odstartuje hlavní závod, jde stranou všechna legrace. „Na jednu stranu tam pořád máme zábavnou část, kostýmy a scénky, ale když závodíme, tak už se to dostalo na úplně jinou úroveň. Ladí se váha vozítka, řeší se převody i pneumatiky. Už to není jen zábava,“ vysvětluje Fikr. Nejrychlejší stroje podle něj dosahují rychlosti okolo čtyřiceti kilometrů za hodinu.

Program odstartuje v pátek 29. května podvečerní spanilou jízdou osvětlených vozítek, která projede centrem města a nabídne první ochutnávku celé akce. Hlavní závod se uskuteční v sobotu 30. května od 13.30 před Muzeem východních Čech na Eliščině nábřeží. Právě prostor před muzeem se v minulých

letech ukázal jako ideální kulisa. Návštěvníci tu mají na jednom místě scénky, start, kostýmy i možnost sledovat dění bezprostředně zblízka. Jakmile se závod rozjede, část publika se přesouvá podél trati, jiní zůstávají u depa, kde se střídají závodníci. „Italové to mají v depu skoro jako ve Formuli 1. Někdo vozítko přibrzdí, další ho drží, jiný vytahuje závodníka ven a další už naskakuje dovnitř. Tam se ztrácí minimum času,“ říká Fikr.

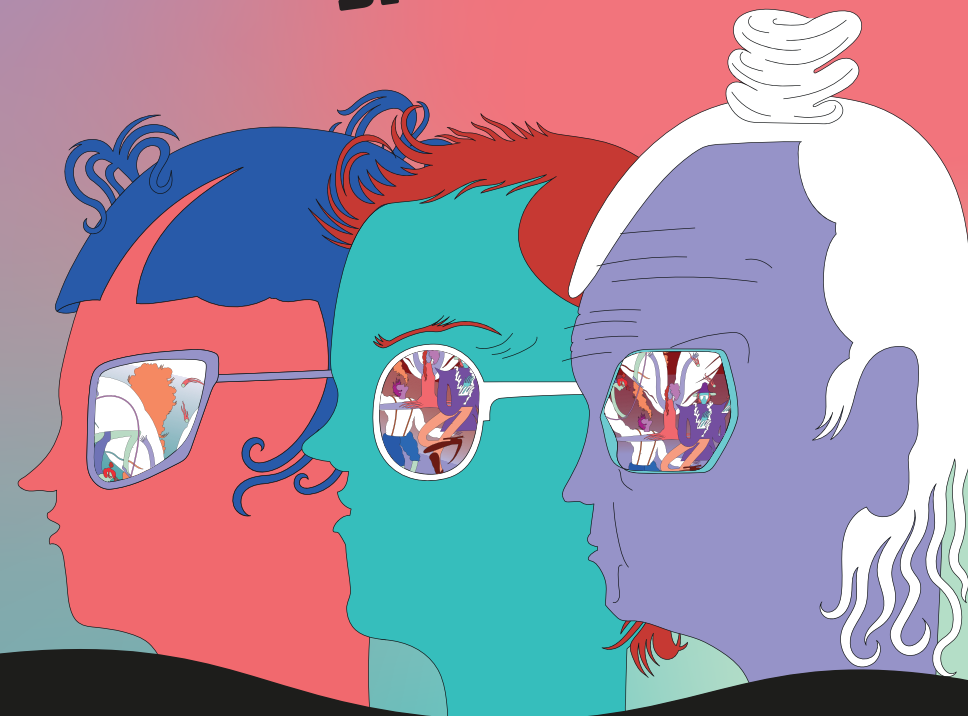
Tradice závodů vozítek s pedály sahá do Francie, kde jde o oficiálně uznávaný sport s desítkami závodů ročně a tisíci stroji. V Česku je scéna zatím menší, ale i tady se postupně profesionalizuje. „Ve Francii mají kolem dvou tisíc vozítek a asi dvacet závodů za sezónu. U nás jich je kolem šestnácti, ale i tady se to posouvá,“ připomíná Fikr. Zároveň ale zůstává zachovaný i původní duch celé akce: spojení nadsázky, kreativity a komunitního setkávání. Právě proto si závody v Hradci za poslední roky získaly silné publikum. Do centra města pravidelně přilákají stovky návštěvníků a nabízejí podívanou, která spojuje sport, zábavu i kus divadla. ■

Poslechněte si
podcast s Radkem Fikrem

Cirk*uff

3.-7. 6. 2026

Illustrations © Anastasia Stročkova

TRUTNOV

16. ROČNÍK MEZINÁRODNÍHO FESTIVALU NOVÉHO CIRKUSU

NASKENUJ MĚ!

WWW.CIRKUFF.CZ

BŘATŘI V TRICKU (CZE)
CIA.PAKIPAVA (ESP)

CIRK LA PUTYKA (CZE)
CZIRKIDZ DANCE COMPANY (CZE)

GRAVITY & OTHER MYTHS (AUS)
LOSERS CIRQUE COMPANY (CZE)
A DALŠÍ

Pořadatel

Uffo

Partner

PEPPERL+FUCHS

Projekt se uskutečňuje za finanční podpory města Trutnova,
Ministerstva kultury ČR a Královéhradeckého kraje

Trutnov

MINISTERSTVO
KULTURY

Královéhradecký
kraj

Teplo bude proudit dál. Uhlí končí, my rozhodně ne

Energetika se mění a Elektrárny Opatovice (EOP) se postupně loučí s uhlím. Pro obyvatele našeho regionu je ale zásadní jiná zpráva: teplo do domovů, škol, nemocnic i dalších míst bude proudit i nadále – a stejně spolehlivě jako dosud. Změna se týká způsobu výroby, nikoli samotných dodávek. Ty zůstanou zachovány i po modernizaci zdroje. Jak přechod probíhá krok za krokem, proč ho lidé v běžném životě prakticky nezaznamenají a jakou roli sehrají nové paroplynové zdroje a zařízení pro energetické využití odpadu (ZEVO), vysvětluje Karel Čípera, ředitel distribuční společnosti EOP Distribuce, a. s.

Pane řediteli, lidé slyší o konci uhlí v opatovické elektrárně. Co to v praxi znamená pro teplo v jejich domácnostech?

Znamená to změnu ve způsobu výroby tepla při zachování množství a kvality jeho dodávek. Pro lidi je ale zásadní jedno: teplo budeme dodávat dlouhodobě dál. Naším hlavním posláním je a vždy bude zajišťovat tepelný komfort do domovů, škol, nemocnic, úřadů i firem v celém regionu – a to se ani po modernizaci nezmění. Uhlí jako palivo postupně končí, ale my rozhodně nekončíme. Přechod na nové zdroje probíhá krok za krokem. Uhlenné kotle se postupně nahradí moderními technologiemi. Celý proces je nastavený tak, aby byl bez dopadu na naše zákazníky. Zároveň zachováváme princip kogenerace – společné výroby elektřiny a tepla –, díky kterému dokážeme energii v palivu využívat co nejefektivněji.

Proč vlastně Elektrárny Opatovice od uhlí odcházejí? Co vás k tomu vede?

Důvodů je víc, ale v zásadě jde o to, aby bylo teplo pro náš region dlouhodobě dostupné, udržitelné a za rozumnou cenu. Uhlí splnilo svůj úkol – dlouhá léta spolehlivě sloužilo – ale dnes už není řešením pro budoucnost. Je technologicky, ekologicky i ekonomicky na hraně a jeho provoz by byl čím dál náročnější. Na změnu se díváme především z pohledu zajištění spolehlivých dodávek energií. Potřebujeme zdroje, které jsou flexibilní, čistší a připravené na budoucnost. Proto přecházíme na kombinaci zemního plynu a zařízení pro energetické využití odpadu – ZEVO. Do budoucna zároveň uvažujeme i o využití obnovitelných zdrojů energie a akumulaci, například formou baterií, které nám lépe pomohou vyrovnávat výrobu a spotřebu. Cílem je mít vyvážený mix zdrojů, který zajistí spolehlivé dodávky energie i do dalších let.

Hodně se mluví o zařízení na energetické využití odpadu – ZEVO. Co si pod tím mají lidé konkrétně představit?

Jednoduše řečeno jde o způsob, jak smysluplně využít to, co už nejde recyklovat a je k dispozici v regionu. Komunální odpad z černých popelnic, který by jinak skončil na skládce, se u nás přemění na teplo a elektrickou energii. Odpad tak dostává druhý smysl. Samozřejmě se jedná o odpad, který není možné rozumně a ekonomicky vytrídřit a dále recyklovat.

Pro region má ZEVO velmi praktický význam, bude významně přispívat k dodávkám tepla po celý kalendářní rok. To přináší stabilitu provozu i lepší využití energie, která by jinak zůstala nevyužitá.

U nových věcí se často objevují otázky a nejistota. Je podle vás důvod k obavám?

Rozumím tomu, že se změnami přicházejí obavy z dopadů. O to důležitější je říct jasně: není se čeho obávat. ZEVO je běžně využívaný a osvědčený způsob výroby energie v řadě evropských metropolit (např. Vídeň, Kodaň) již dlouhá léta. Nejde

o experiment, ale o ověřené řešení, které dává smysl technicky i z pohledu životního prostředí. Zařízení splňuje nejpřísnější emisní limity a je přísně kontrolované. Je totiž osazeno senzory pro spaliny, které kontrolují a zaznamenávají emise nepřetržitě. Pro lidi je ale nejdůležitější, že se pro ně nic nemění – teplo bude stejné jako dnes. Navíc dává celé řešení i logiku: místo skládkování se odpad smysluplně využije a energie zůstává přímo v regionu.

Mluvíte o postupném přechodu. Co si pod tím mají lidé konkrétně představit?

Postupnost znamená, že máme připravený plán na několik let dopředu a nic se neděje naráz. Uhlenné kotle se budou postupně odstavovat a nahrazovat je budou nové, moderní zdroje. Celý přechod je nastavený tak, aby neměl žádný dopad na dodávky tepla pro odběratele. Pokud si lidé nějaké změny všimnou, pak spíše při cestě kolem elektrárny, kde bude probíhat výstavba nových technologií. Pro domácnosti ale zůstává vše při starém – topné sezóny budou probíhat stejně jako v uplynulých letech.

Musí se na změny nějak připravovat i samotní odběratelé? Budou muset něco zařídit?

Nemusí. Lidé mají a budou mít teplo bez starostí a za dostupných podmínek. Naším cílem je dlouhodobě zajistit spolehlivé a výhodné dodávky tepla. Všechny změny probíhají u nás, na straně výroby a celé soustavy, tak aby se běžného života obyvatel nijak nedotkly. Zároveň se staráme o dědictví, které zde vznikalo desítky let – nejen o samotný zdroj, ale také o rozvody tepla, kterých je dnes přibližně 320 kilometrů. Je to rozsáhlá a náročná soustava, do které systematicky investujeme, aby dobře sloužila i našim dětem a bylo možné ji jednou odpovědně předat další generaci.

Kdybyste měl lidem v regionu říct jednu větu o budoucnosti tepla z EOP, jaká by byla?

Řekl bych jim, že soustava zásobování teplem v našem regionu má jistou budoucnost. Dochází ke změně paliva, ale Energie z Opatovic pokračuje dál – modernizovaná, odpovědnější a připravená spolehlivě dodávat teplo i v dalších desetiletích. Naším cílem je, aby lidé měli teplo bez starostí i v době velkých změn v energetice a aby měli jistotu, že to, co jim slouží dnes, bude stejně spolehlivě fungovat i v budoucnu. ■

Karel Čípera

Bezva den v Hradci. Festival, který baví celou rodinu

Bezva Fest se vrací do Hradce Králové a slibuje den, na který se nezapomíná. Už 23. května se Šimkovy sady promění v pestrý svět plný zábavy, pohybu i společných zážitků. Na jednom místě se potkají děti, rodiče i prarodiče – a každý si tu najde to své. Desítky atrakcí, bohatý program i setkání s oblíbenými tvářemi navíc organizátoři tradičně schvalují do jedné vstupenky. Ty můžete pořídit na stránce www.bezvafest.cz.

Největší rodinný festival v Česku Bezva Fest zavítá i letos do Hradce Králové jako jedna ze zastávek své tour. Už od 10 hodin se otevřou brány areálu a návštěvníky čeká celodenní program, který nabídne kombinaci kreativity, atrakcí i odpočinku. Bezva Fest dlouhodobě staví na jednoduché myšlence – vytvořit prostor, kde mohou rodiny trávit čas společně a aktivně, bez kompromisů.

Velkým lákadlem jsou desítky tematických zón, které zaplní areál Šimkových sadů. Nejmenší návštěvníci se mohou těšit na minizoo, pohádkové a princeznovské koutky nebo kreativní dílny, kde si vyzkouší tvoření i hravé objevování. Pro starší děti a teenagery je připravená game zóna s moderními technologiemi a oblíbenými hrami, stejně jako parkourové a sportovní výzvy.

Právě pohyb a aktivní zábava patří mezi hlavní pilíře festivalu. Sportovní zóna nabídne širokou

škálu aktivit, které si mohou návštěvníci sami vyzkoušet. Chybět nebude ani lunapark nebo jedna z největších atrakcí letošního ročníku – stometrová nafukovací překážková dráha, která patří k nejdelším v České republice.

Bezva Fest ale myslí i na rodiče. Zatímco děti budou objevovat jednotlivé zóny, dospělí si mohou odpočinout v chill-out zóně, zastavit se v beauty koutku nebo si užít pestrou nabídku občerstvení. Festival tak vytváří prostředí, kde si každý najde svůj vlastní rytmus dne.

Nedílnou součástí programu jsou i dvě pódia, na kterých se po celý den střídají hudební vystoupení, soutěže a zábavné show. Dorazí oblíbení interpreti jako Sebastian, Kája a Bambuláček, Lollipopz, Smejko a Tanculienka nebo populární youtuberi Moon a SirYakari. Velký zájem tradičně budí i autogramiády a osobní setkání, díky nimž si návštěvníci mohou své oblíbence užít z bezprostřední blízkosti.

Letošní ročník navíc přináší i speciální exkluzivní zážitky, které posouvají festivalový program ještě o krok dál. Fanoušci se mohou zapojit do aktivit s interprety a influencery nebo nahlédnout do zákulisí jejich světa. Kapacita těchto setkání je omezená, o to větší hodnotu ale mají.

Praktické informace zůstávají jednoduché: větší atrakcí i program jsou v ceně vstupenky, takže návštěvníky nečekají žádné další poplatky. Areál nabídne více než 30 atrakcí, tematické zóny pro všechny věkové skupiny i dostatek prostoru pro odpočinek. Podrobnosti, program i vstupenky jsou k dispozici na webu festivalu.

Bezva Fest tak zůstává místem, kde se setkává zábava s inspirací a kde společně strávený čas dostává nový rozměr. Jeden den, desítky zážitků a vzpomínky, které si odnesete domů. Pokud hledáte ideální program pro celou rodinu, v Hradci Králové máte jasno. ■

Největší rodinný festival

BEZVA FEST

Hradec Králové

23.5.2026

Atrakce, lunapark
Youtuberi, kapely
Dětské show
Fun zóny

vše v ceně vstupenky!

www.bezvafest.cz

Meet and greet zdarma

KÁJA A BAMBULÁČEK • LOLLIPOPZ • REBELKY • SMEJKO A TANCULIENKA
ALENKA A SUPRČUPR MEJDLO • CHIARA • ČIPERKOVÉ • SEBASTIAN • TARY
MOON • SIRYAKARI • MRSHARK A DALŠÍ!

Lunapark • Adrenalinová zóna • Minecraft zóna • Parkour zóna • Princeznovská zóna • Dětské herničky • Nerf aréna • Interaktivní hry
Dárečky od partnerů pro každé dítě • Jízda na koloběžkách, kolech a 4kolkách • Soutěže o hodnotné ceny • 80's / 90's diskotéka
Sportovní zóna • Game zóna • Chlapácká zóna • Edukační zóna • Beauty zóna • Mini ZOO • Kreativní zóna • Dílničky
Chill zóna • Baby zóna • Zóna povolání • Charitativní zóna • Přibliněkův meeting point
Dinopark • Výhoz barev • Albi • Focení s maskoty
Interaktivní hry a mnohem více...

Hradecký humor z lázní slaví úspěch. Polák a Víték získali ocenění

Z prostředí královéhradeckých městských lázní až k literárnímu uznání. Autorská dvojice Jiří Polák a Rudolf Víték získala ocenění Obce spisovatelů ČR za přínos české humoristické literatury. Ocenění si vysloužili především knihou *Uhni se, topí se!*, která s nadhledem a satirou zachycuje absurditu každodenního života před rokem 1989 i po něm. Výrazně přitom čerpá ze zkušeností z královéhradeckých lázní.

✎ SLÁVEK TRÁVNÍČEK

Autorská dvojice Polák–Víték, která má v žánru humoru na kontě dvě novely, rozhlasovou četbu na pokračování, komiks i scénáře k filmovým komediím, získala ocenění Obce spisovatelů ČR za přínos české humoristické literatury. Uznání si vysloužila knihou *Uhni se, topí se!*, v níž s nadhledem a satirou zachycuje nejen absurditu minulého režimu, ale i proměny společnosti po roce 1989.

Jiří Polák je známý publicista a spisovatel, Rudolf Víték si jako plavčík prošel „školou života“ v královéhradeckých městských lázních. Právě tam nabíral řadu zkušeností a postřehů, které se později promítly do společné tvorby obou autorů. Oba jsou rodilí Hradečáci a k městu mají silný vztah. Jak sami říkají, navzdory „svodům velkoměsta“ zůstává jejich domovem právě Hradec. Ocenění proto berou nejen jako uznání vlastní práce, ale i jako určitou poctu místu, kde jejich tvorba vznikala.

Na otázky redakce odpovídali se zjevným potěšením – a bylo znát, že humor i nadhled, které se promítají do jejich knih, je neopouštějí ani při rozhovoru.

Jak jste přijali zprávu, že jste získali ocenění od Obce spisovatelů ČR?

Jiří Polák: Co bych zapíral – udělalo mi to velkou radost. Na poli humoru se jako spisovatelé a scenáristé „lopotíme“ už desítky let, a i když přišly dílčí úspěchy, takového uznání se nám dosud nedostalo.

Rudolf Víték: Dřív by mě nenapadlo, že se toho jednou dočkám. S o to větším elánem se pustíme do další práce.

Další práce? Nehodláte usnout na vavřínech?

RV: To ani náhodou. S Jirkou právě připravujeme scénář k další filmové komedii. Tou první byl titul „Stáří není pro sraby“. Na rozdíl od něj, kde nás poněkud zastínil autorský vklad režiséra Tomáše Magnuska a scenáristy Petra Markova, půjde tentokrát čistě o naše téma, naše dialogy i postavy.

JP: Knižní předlohou pro film bude právě oceněný titul „Uhni se, topí se!“. Spolupracujeme na něm s renomovaným dramaturgem a scenáristou Jaroslavem Stuchlíkem (*Ženy v běhu*, *Casting na lásku*, *Řekni tu psem*, *Vlastníci*). Další detaily ale zatím prozrazovat nemůžeme – producenta, režiséra ani herecké obsazení.

Vraťme se ke knize, která získala tak významné uznání. Co vás vedlo k tomu, že jste tak vytrvale psali a přepisovali humorné historky z prostředí lázní?

JP: Máte pravdu, vytrvalí jsme byli – a to desítky let. Než se podařilo „Plavčíka“ poprvé vydat, tehdy pod názvem „Vlnobítí“. Asi nás k tomu vedlo vědomí, že městské lázně, ať už za socialismu, nebo po revoluci, byly nesmírně zajímavým prostředím. Všichni lidé – pán i kmán – byli svlečení, jen v plavkách, a tím pádem si byli rovni. Tahle anonymita vytvářela zvláštní atmosféru a umožňovala chování, které by jinde nebylo možné.

Plavecký bazén, ale i parní a vanové oddělení přitahovaly vedle běžných návštěvníků i leckteré groteskní postavy, které zde hledaly povyražení. Ať už třeba riskantními skoky do vody, nebo všelijakými sexuálními motivovanými aktivitami pod hladinou.

RV: Chodili tam opravdu různí podivíni, někdy i lidé na hraně duševního zdraví. Třeba jeden mládenec přišel na ochoz bazénu s obrovskou nafouknutou pneumatikou od auta kolem pasu a s ploutvemi na nohou – bez té výbavy se prý do vody neodvážil. Jiný chtěl, abych ho naučil chodit po dně pod vodou. A vzpomínám si i na sběratele dámského ochlupení, který se v zajetí své vášně odvážil hledat chloupky v dámských sprchách i přesto, že se zde několik žen zrovna sprchovalo.

JP: To všechno, co se tam odehrávalo, pro nás bylo silným inspiračním zdrojem. I přes nepřízeň doby jsme nemohli přestat psát. Psali jsme, škrkali, mačkali papíry a nové nadepisovali...

Ve vaší tvorbě ale nejde jen o humor, ale i o satiru a společenskou kritiku.

JP: To určitě. Ta se naplno rozvinula až po sametové revoluci, kdy jsme mohli zcela svobodně psát i publikovat. Nálady ve společnosti po tak prudké změně politických poměrů se projevovaly také v městských lázních. Bylo zde založeno Občanské fórum a takřka všichni pracovníci se najednou stali oponenty komunistického režimu.

RV: Objevila se i nečekaná podnikavost. Na vedení přicházely návrhy na společné koupání na-

hých mužů a žen nebo na provádění erotických masáží; samozřejmě za výrazné příplatky. Na schůzích místního Občanského fóra hřímali lidé, kteří dříve byli známí jako oddaní členové KSČ nebo aspoň Revolučního odborového hnutí.

JP: A nám to všechno přišlo dost bizarní, takže jsme mohli obohatit náš humor o další rozměr, který přesvědčivě vypovídal o lidské povaze, o jejích slabých stránkách, o stádním instinktu a v neposlední řadě o touze po bezbřehém konzumu, který slibovaly nové tržní poměry. Jak říká jedno známé úsloví, mnozí do toho šli s představou, že budou socialisticky pracovat a kapitalisticky žít. Že tohle naivní očekávání vzalo brzy za své, reflektuje do jisté míry i naše druhá knížka. Zatímco tu první opatřil skvělými obrázky Neprakta, druhou – tedy titul „Uhni se, topí se!“ – kongeniálně ilustroval náš kamarád Jaroslav Cimprich; autor nespočtu kreslených vtipů, ale také kreslíř komiksu a knižní ilustrátor.

První vydání už dávno není k sehnání. Chystá se nové?

JP: Pravděpodobně ano. Pochopitelně se stejným obsahem. Pokud jde o grafiku, nejspíš se stejnou obálkou, ale obohacená ještě o další obrázky Jarde Cimpricha. ■

Trocha nostalgie Hradečáky určitě nezabije – 41. díl

Co pro Pražáky byla vždy Lucerna, to byla pro Hradečáky zase Střelnice, všeobecně zvaná Střelák. Když se v Hradci Králové mluví o tomto podniku, tak si zasvěcení, kteří zde toho hodně prožili, hned vybaví zábavní zařízení, kam se dříve chodilo na takzvané čaje pro mládež (poznámka autora – konzumovat čaj jsem tam ale nikdy neviděl), pravidelné nedělní tanečky pro starší ročníky v restauraci, plesy a taneční, kde hrávaly v minulosti velké kapely Zdeňka Slabého, Oty Petra, Mirka Mužíka a Melodik Club, který vedl kapelník Rudolf Černík. V té době byl oficiální název tohoto domu KD ROH a jeho ředitelem

býval v šedesátých letech pan Ladislav Hruška (otec Popelky Evy a Jany), který zde působil i jako zpěvák v kapele Mirka Mužíka.

Čas však ubíhal mílovými kroky a v těch pozdějších letech čaje pro mládež ve velkém sále úplně zmizely, z restaurace se sem poté přestěhovali na dlouhá léta ti dříve narození a nastala pro ně velká a dlouhá tradice příjemné zábavy. V těch prvních letech zde hrála kapela Combo Melodic Rudolfa Černíka a mezi Hradečáky se těmto setkáním říkalo „čaje pro důchodce“. Přítomné dámy kapelníka Černíka přímo milovaly a dostal od nich také přezdívku Schöne Rudy, česky Pěkný

Ruda, a ten jim potom hrál, co jim na očích viděl. Střelák, to byla i taková dnešní seznamka na facebooku, kam chodili vdovci i vdovy, spousta z nich se tam při tanci také seznámila a často se stávalo, že v dalších letech si již někteří z nich užívali další společná léta ve dvou.

Na pravidelné nedělní taneční odpoledne na Střelnici jezdili milovníci taneční hudby bez nadsázky téměř z celých Čech, zpravidla vlakem i autobusem. Návštěvníci z větších vzdáleností např. od Brna si museli vždy ráno přivstat, aby do Hradce Králové přijeli po poledni a stihli začátek zábavy ve 14 hodin. Obdobně tomu bylo pro účastníky od Liberce nebo Havlíčkova Brodu. Aby se potom mohli dostat zpět do svých domovů v rozumnou dobu, opouštěli taneční sál kolem 18. hodiny a odjížděli potom z hradeckého nádraží plni zážitků a zároveň se již těšili na další neděli. Účinkující hudebních skupin, které se tam za tu éru vystřídal, proto od 17 hodin hráli vždy hity na přání návštěvníků. Ve své době sem také jezdil všem známý výborný tanečník Jirka z Týniště nad Orlicí, který vždy kroužil po sále se svou partnerkou z Nového Bydžova na slavnou italskou melodii Tornero, a ostatní v sále se potom postupně k nim přidávali. Bývala tam i parta tanečníků z Hradce Králové, která si na parketu vychutnávala po svém světově známý waltz Ramóna.

Melodik Club Rudolfa Černíka

× HRADEC KRÁLOVÉ

Přelomové vozy XPENG ve východních Čechách exkluzivně u OLFIN Car. Navštivte náš nový showroom v Hradci Králové.

Olfincar

Vančurovo nám. 1293
500 02 Hradec Králové 2
www.olfincar.cz

Senioři si s sebou do sálu mohli brát i svoje občerstvení (stávající bufety prodávaly pouze nápoje), a tak se tu stoly prohýbaly jako na svatbě pod přinesenými dobrůtkami a lahůdkami. Tanečnice hospodyňky si pak zde samozřejmě vyměňovaly recepty na své výrobky. Nežrídka se i stávalo, že hudba byla za svůj výkon těmito dobrotami odměněna. Kapela Rudy Černíka, skupina Combi z Rychnova nad Kněžnou, nebo hradecký Skarabelus by o tom mohly dlouze vyprávět.

Nedělní taneční odpoledne na Střelnici se rovněž stávala pravidelnou přehlídkou módy. Dámy si oblékaly společenské šaty zdobené šperky, boty na podpatku a mnohdy nechyběly ani taneční rukavice. Pánové chodili samozřejmě ve slušivém obleku a kravata s košilí byla naprostou samozřejmostí. Prostě Střelák, to byla tenkrát ta pravá společenská škola.

Byla tam pohoda a většina pravidelných návštěvníků se spolu postupně seznamovala a vznikala tam nová přátelství. Naopak se tam ale i občas stávaly jisté roztržky mezi pány i ženami, které jsou ale v lidském životě naprosto běžné, když si někdo třeba nárokuje právo na určitou osobu. Mezi personálem

Rudolf Černík s kapelou na Střeláku

kuchyně se v osmdesátých letech tradovala tato nepřijemná událost z nedělních setkání návštěvníků na Střeláku. Stalo se tam, že přímo do kuchyně mezi kuchaře se vřítel starší pán a žádal na přítomných zaměstnancích, aby mu urychleně půjčili nůž, že prý mu tam v sále nějaký muž balí jeho holku. Páni kuchaři si s ním dali hned na uklidnění panáka a on prý potom v poklidu odešel do sálu za svou partnerkou a zábava pokračovala dál. Jak se často říká, láska je velká čarodějka, a takové věci se mohou občas stát i v dobré společnosti.

Všechno hezké také jednou skončí, a tak se stalo během covidové pandemie za neutěšené ekonomické situace, že se pořadatelé nedělních tanečních odpolední rozhodli program zrušit bez náhrady. Od roku 2020 je proto teď v neděli odpoledne na Střelnici již klid, který je rušen pouze cinkáním

sklenic místních štamgastů v restauraci Šalanda.

V současné době našli dnešní tančící duchodci náhradu za hradeckou Střelnici v okresním městě Rychnov nad Kněžnou. Obdobné produkce tam totiž pořádá odbor kultury městského úřadu vždy v neděli odpoledne dvakrát za měsíc. Taneční zábava se tam pořádá v Pelcově divadle nebo ve Společenském centru. A tak se zde znovu setkávají staří známí ze Střelnice v Hradci Králové, např. pan Jirka z Týniště se svou partnerkou z Nového Bydžova nebo krásná paní Alenka se svými hradeckými známými a nechybí tu ani paní Eva z Chocně. Kapela Combi působící dříve na Střelnici se zde v domácím prostředí střídá se skupinou Mix. Nutno dodat, že oba sály jsou noblesní a pořadatelé mají vše dobře zajištěné včetně doprovodných programů, takže se tančícím seniorům v Rychnově nad Kněžnou daří a jsou zde velice spokojeni.

Všechno, co se dříve odehrávalo na hradeckém Střeláku, jako např. prohnuté stoly plné dobrot, módní přehlídky dam i pánů a další příjemné události, se dnes přeneslo do Rychnova nad Kněžnou a tančící společnost se tam cítí jako doma. ■

Slávek Trávníček

Na čajích v roce 1964 - zleva Mirek Pacholicek, Josef Frohlich, Jiří Beneš, Ota Štantejský a Mirek Mužík

AVIATICKÁ
AIRSHOW HRADEC KRÁLOVÉ

Aviatická pout' 2026

30.–31. 5. 2026

Generální partner:

Hlavní partneři:

www.aviatickapout.cz

Proměňte svůj nápad ve skutečnost

Zapojte se do participativního
rozpočtu města Pro(bud') Hradec

Své návrhy můžete podávat
do 31. května 2026.

Město Hradec Králové vyčlenilo
na projekty 10 000 000 Kč.

O tom, které z nich město uskuteční,
rozhodnete v podzimním hlasování.